

MARIANNE EN THEO
HOOGSTRAATEN

SCHIJN- WERELD

DE CRIME COMPAGNIE

Marianne & Theo Hoogstraaten

SCHIJNWERELD

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

*De mens is pas mens als hij tot zelfbeheersing in staat is,
en eigenlijk pas dan wanneer hij haar in de praktijk brengt.*

Mahatma Gandhi

PROLOOG

Ik ren voor mijn leven, een bruggetje over, langs gemaskerde feestgangers die geduldig wachten tot een gondelier ze een plaats in zijn boot toewijst. Angstig kijk ik over mijn schouder. Hij is dichterbij gekomen. Zijn felrode mantel wappert om zijn schouders. Vanachter het roofvogelmasker priemt zijn blik in de mijne. Toch is mijn angst sterker dan de bezwering om te blijven staan. Ik hol verder, langs een gracht, door een brede straat, het Piazza San Marco op. Orkestjes spelen schelle muziek, slagwerk galmt over het plein. Boven de basiliek spat vuurwerk uiteen, in een wolk van kleuren. Overal om me heen dansen mensen, met roze en groene gezichten. Ze sleuren me mee in een onstuimige, adembenemende dans.

Plotseling staat hij naast me, in een bundel licht waar ik niet uit kan ontsnappen. Hij grijpt me vast en slaat zijn mantel om me heen. Een klauw kruipt tastend langs mijn been omhoog, begraaft zich in mijn weke vlees en trekt het los, met een hels, krassend geluid. De klauw glijdt verder naar mijn buik, nagels dringen in mijn huid. Ik schreeuw van de pijn, sla onbeheerst om me heen en worstel om los te komen. Eindelijk verzwakt zijn greep. Het licht wordt gedimd en krijgt een vierkante vorm. Er klinkt muziek doorheen en ik hoor stemmen.

Geleidelijk word ik me ervan bewust dat ik op een bank lig. Er staat een televisie aan. Ik ben niet in mijn kamer thuis. Deze ruimte is een stuk kleiner en heeft geen ramen; wel een keukentje. Aan de muur hangt een wazige poster van een pin-upgirl. Ze danst, net als het glas op het tafeltje

voor me. Mijn keel is droog, mijn tong voelt als leer. Ik wil iets drinken.

Moeizaam kom ik overeind en zet een paar wankele passen naar het aanrecht. De knop van de kraan probeert te ontsnappen als ik hem wil vastgrijpen. Bij de derde poging krijg ik hem te pakken en draai hem helemaal open. Ik duw mijn hoofd onder de straal en laat het water over mijn gezicht en in mijn mond lopen.

Wanhopig probeer ik wat orde te scheppen in de chaos in mijn hoofd. Waar ben ik? Wat is er gebeurd?

De ogen van Lucien van Bladel glijden over de auto's achter het traliewerk, dat de afgesloten parkeerplaats een schijn van veiligheid moet verlenen. Het parkeerterrein ligt naast een naargeestig uitziend viaduct, waar het drukke verkeer ondanks het nachtelijke uur overheen raast. De spaarzame verlichting creëert een voor autokrakers aantrekkelijk werkterrein. Toch zal hij zijn Audi ergens kwijt moeten.

Voordat hij een paar uur geleden het hotel verliet, had de receptioniste hem uitgelegd hoe hij op de parkeerplaats kon komen. 'Uw auto vlak voor het toegangshek rijden, zodat u binnen het bereik van de camera komt,' zei ze. Iemand zou het hek dan op afstand openen.

Hiervandaan zal hij vervolgens onder het viaduct door moeten lopen om bij het hotel te komen, een vooruitzicht dat hem zo tegenstaat dat Lucien de aanvechting heeft om door te rijden en zijn auto half op de stoep voor het hotel neer te zetten. Een bekeuring zou hij voor lief nemen. Tunnels en andere slecht verlichte doorgangen associeert hij met uit het duister tevoorschijn springende figuren, die hem onder bedreiging van een mes dwingen alles van waarde af te geven om hem vervolgens te molesteren.

Achter het verlaten viaduct schemert het schijnsel van een straatlantaarn.

In zijn achteruitkijkspiegel ziet Lucien een scooter naderen. De bestuurder remt af en passeert zijn auto tergend langzaam. Hij draagt geen helm, net als zijn passagier. Lucien voelt zijn hart bonken. Opgeschoren haar, agressieve uitstraling, een jaar of achttien; straattuig dat

tegelijk angst en afkeer bij hem oproept. Hij ontspant pas wanneer de bestuurder gas geeft en met zijn kompaan uit het zicht verdwijnt. De dreiging die van de twee uitging, heeft zijn weerzin om de laatste honderd meter naar het hotel te voet af te leggen versterkt. Toch liever die bekeuring.

Opeens duikt de scooter weer op, zonder licht. Met hoge snelheid rijdt het tweetal op hem af. Zijn hart slaat op hol wanneer ze naast zijn auto tot stilstand komen. De passagier springt van de scooter af en rukt het achterportier open.

Zijn laptop! Snel draait hij zich om. Te laat. De jongen heeft het apparaat al van de achterbank gegrist. Hij grijnst. Dan zit hij alweer achterop. Vol gas stuift de scooter weg.

Lucien hapt naar adem. Om zijn hals is een strop geworpen, die langzaam wordt aangetrokken. De data in zijn laptop, de namen, e-mailadressen...

In zijn hoofd wordt een schakelaar omgezet. Contactpunten in zijn hersenen vonken en veroorzaken kortsluiting.

Als een bezetene draait Lucien aan zijn stuur. De banden gieren over het asfalt en knallen tegen de stoepwand aan de overkant van de straat terwijl hij de auto keert. Verbeten drukt hij het gaspedaal in. De Audi accelereert in een paar seconden naar bijna honderd kilometer per uur. Adrenaline giert door zijn lijf. De scooter duikt na een bocht voor hem op. Voor het kruispunt in de verte kan hij ze hebben ingehaald.

De jongen die achterop zit kijkt om. Hun enige kans op ontsnapping is over de stoep en dan via een wandelpaadje naar een van de flats erachter. Op de afslagen naar afgesloten ondergrondse parkeergarages of -pleintjes zouden ze zich klemrijden.

Lucien drukt het gaspedaal verder in. Hij moet afremmen om de scooter niet voorbij te schieten. Heel even maakt hij oogcontact met de bestuurder. De jongen kijkt verbeten.

Plotseling gooit hij het stuur van de scooter om, in een poging om via de stoep te ontsnappen. Zijn voorwiel knalt tegen de stoeprand; het stuur wordt uit zijn handen geslagen. De scooter slaat over de kop en de twee jongens worden gelanceerd. Een van hen vliegt tegen een lantaarnpaal, de ander belandt in een lage heg rond een perk met struiken.

Lucien zet zijn auto stil en springt eruit. Even glijdt zijn blik over de twee jongens, die bewegingloos op de stoep liggen. Dat tuig heeft zijn verdiende loon gekregen. Waar is zijn laptop? De jongen in de heg hield hem vast. Hij heeft hem niet meer en in zijn buurt ziet Lucien hem niet liggen. Gehaast stapt hij over de heg en zoekt tussen de struiken. Daar glinstert de zilveren behuizing van de laptop in de modderige bodem. Goddank! Opgelucht bukt hij zich om de laptop op te rapen.

De jongen die zojuist nog in de heg lag, is rechtop gaan zitten en houdt een mobieltje tegen zijn oor. Zijn gezicht is vertrokken van de pijn. Die rat zal een beschrijving van hem en zijn auto kunnen geven, hoewel dat onvoldoende bewijs is. Zijn kenteken is een veel zwakker punt. De jongen zou het kunnen zien als hij wegrijdt.

Hij aarzelt even. Met een paar passen is hij bij hem en trapt hard tegen de zijkant van zijn hoofd. De jongen zakt geluidloos opzij.

En nu maken dat hij wegkomt. Daarna kan hij het beste via een omweg opnieuw naar het hotel rijden en zijn auto pontificaal foutparkeren bij de ingang. Vanuit de receptie kunnen ze dan zien dat hij niet vanaf het viaduct kwam en dus niet langs de plek is gereden waar twee straatrovers in de kreukels liggen.

Vanaf het kruispunt naderen koplampen. Als de auto hier langskomt en stopt, begint de ellende pas goed. Snel werpt hij een blik op het roerloze lichaam bij de lantaarnpaal. Rond het hoofd heeft zich een plas bloed gevormd. Als dat

geteisem de pijp uit gaat, moet hij daar dan voor opdraaien? Dat nooit!

De auto slaat af naar een van de flats. Lucien zucht van opluchting. De weg is weer verlaten, wat niet zo vreemd is op dit tijdstip, in een buurt waarvan bekend is dat je er 's nachts beter niet alleen over straat kunt gaan.

Hij springt in zijn auto en rijdt met gierende motor weg. Pas als hij bij het kruispunt links af is geslagen, komt hem de eerste tegenligger tegemoet. Hij zucht opnieuw.

Anarrow escape. Een snelle blik op de laptop naast hem op de voorstoel versterkt het gevoel van opluchting.

Ik kantel de stoel naar achteren en zak behaaglijk onderuit. Motorgeruis, een cd'tje met *easy-listening*, zachtblauwe dashboardverlichting en de voorbijglijdende stad bezorgen me vaak een gevoel van geborgenheid, althans, als Sylvester rijdt. Zijn linkerelleboog rust tegen het portier, zijn hand ligt losjes op het stuur. Het is behoorlijk druk op de rondweg. Hij neuriet met de muziek mee. Af en toe tilt hij zijn hoofd op om in de achteruitkijkspiegel te kijken.

Ik gluur naar zijn profiel. Licht gebogen neus, volle lippen en een hoekige kaaklijn. Donkerblonde lokken vallen nonchalant over zijn voorhoofd. Hij lijkt te voelen dat ik naar hem kijk, want hij draait zijn gezicht mijn kant op.

'Leuk trouwfeest, aardige mensen. En die zus van je... Heel anders dan ik had verwacht.'

'Wat bedoel je?'

'Gewoon. Een hartstikke leuke meid. Lijkt sprekend op jou.'

'Je hebt indruk op haar gemaakt. Ze was niet bij je weg te slaan. Waar hebben jullie het de hele tijd over gehad? Toch niet over mij?'

Hij moet afremmen voor een auto die vlak voor hem invoegt. Om zijn mond speelt een lachje dat ik goed ken: ik plaag maar wat, neem me alsjeblieft niet serieus.

'Ook over jou natuurlijk. Zoals jullie vroeger met elkaar omgingen. Ik wist niet wat ik hoorde. Namen jullie echt afgedankte vriendjes van elkaar over, compleet met gebruiksaanwijzing?'

De glimlach om zijn mond heeft zich verbreed, zie ik wanneer hij me even aankijkt. Daarna staart hij weer naar de weg.

‘Dat is maar één keer gebeurd, en het was geen succes,’ zeg ik grinnikend. ‘Een puberexperiment. Ze heeft je toch niet nog meer van zulke sappige verhalen verteld? Zou echt iets voor Mariella zijn. Succes verzekerd, vooral bij mannen.’

‘Ze heeft me er compleet mee ingepakt. We hebben vooral gepraat over je ouders, over alle toestanden. Ze vindt het jammer dat jullie elkaar alleen af en toe door de telefoon spreken. Ze mist haar zus, zei ze letterlijk.’

‘Ik mis haar ook.’

‘Waarom zoeken jullie elkaar dan niet een keer op? Jullie hebben tenslotte nooit ruzie gehad. Het is een kwestie tussen haar en je ouders, je vader vooral.’

‘Ze heeft je flink bijgepraat.’

‘Sommige dingen moet je van twee kanten horen. Ze wil niets liever dan het met iedereen bijleggen, te beginnen met je vader. Zou jij daar niet met hem over willen praten?’

‘Nou ja! Waar bemoei je je mee?’

‘Ik herhaal alleen maar wat Mariella me heeft gevraagd.’

Na een afslag komen we op een rotonde. Sylvester heeft al zijn aandacht nodig voor het invoegende verkeer.

‘Ze hoopte er een beetje op dat jullie ouders er ook zouden zijn. Ze heeft ze al zo lang niet gezien,’ vervolgt hij dan.

‘Ze verwacht toch niet dat die voor de bruiloft van een nichtje naar Nederland reizen? Heb jij haar soms verteld dat ik van plan ben om binnenkort weer naar Venetië te gaan?’

‘Ja.’

‘Ik begin het te begrijpen. Maar waarom heeft ze het niet gewoon aan mij gevraagd?’

Sylvester haalt zijn schouders op. ‘Bang dat je zou weigeren?’

‘Natuurlijk doe ik dat niet.’

‘Je gaat er toch niet uit eigen beweging met je vader over praten.’

‘Daar is te veel voor gebeurd. Ze is van huis weggelopen toen ze net zeventien was en heeft bijna een jaar niets van zich laten horen. Mijn ouders zijn door een hel gegaan. Toen ze weer opdook werd ze liefdevol opgevangen. Tot ze haar kop weer in de wind gooide vanwege die abortus. Ze heeft er mijn ouders, en vooral mijn vader, diep mee gekrenkt. Je kent hem.’

‘Houdt onwankelbaar vast aan zijn principes.’

Ik mis mijn zus meer dan ik Sylvester ooit heb verteld. Toen onze blikken elkaar vanavond kruisten, ging er een schok door me heen. Ik zag haar ook schrikken. Daarna deed ze haar best om met een glas wijn in de hand ontspannen verder te praten. We zijn naar haar toe gelopen en ik heb haar aan Sylvester voorgesteld. Jammer dat we niet langer met elkaar hebben gepraat. Dan had ze het vast aan mij gevraagd. Hoewel, als ze dat echt had gewild... Ik zucht een keer diep. Als ik niet oppas blijf ik er de rest van de nacht over doormalen.

‘Ik bel haar even,’ zeg ik terwijl ik mijn telefoon uit mijn tas haal.

Hij knikt. ‘Dat zou ik zeker doen.’

Ze reageert al voordat haar telefoon voor de tweede keer overgaat. Alsof ze op mijn belletje zat te wachten.

‘Hallo, Francesca. Zo spreek je elkaar een of twee keer per jaar...’

‘... en zo zie je kans mijn vriend zo te bewerken dat ik je meteen moet bellen.’

Stilte.

‘O, sorry. Ik verwachtte niet dat je het zo zou opvatten.’

‘Doe ik ook niet. Grapje,’ zeg ik snel.

‘Gelukkig. Leuke vriend heb je, trouwens. Hij vertelde dat je binnenkort bij papa en mama op bezoek gaat. Weet je

hoe lang ik ze al niet meer heb gezien en niets meer van ze heb gehoord?’

‘Bijna zeven jaar, als ik me niet vergis.’

‘Klopt. En dat doet pijn. Het is nooit te laat om iets recht te zetten of goed te maken. En omdat jij toch naar Venetië gaat, dacht ik...’

‘... ik stuur Francesca op vredesmissie. Natuurlijk wil ik je helpen. Je zult me alleen wel moeten souffleren, want zo gemakkelijk zal het niet gaan.’

‘Echt? Je bent een schat. Ik wist het wel. Wat een geluk dat we vandaag allebei waren uitgenodigd.’

‘Als jij gaat trouwen nodig je toch ook je hele familie uit,’ zeg ik droog. ‘Zelfs zwarte schapen.’

Ze moet erom lachen. ‘Ik bel je morgen. Dan praten we er verder over, oké?’

‘Afgesproken. Welterusten, Mariella.’

‘En?’ wil Sylvester weten.

‘We praten morgen verder.’

‘Wat zo’n bewerkte vriend al niet teweeg kan brengen.’

‘Hé, wat is dat?’ Voor ons blokkeren politieauto’s met zwaailichten de doorgang.

‘Een ongeluk. We kunnen er zo te zien niet langs,’ zegt Sylvester wanneer we dichterbij komen.

‘Volgens mij is er meer aan de hand.’

Sylvester mindert vaart en zet de auto langs de stoepwand. Nieuwsgierig kijken we naar de opgewonden groep mannen voor ons. In de gauwigheid tel ik zo’n twintig jongeren, schreeuwend en gebarend naar politiemensen die zich tussen hen en een ambulance hebben opgesteld. Wat er daarachter gebeurt kan ik niet zien. De blauwe zwaailichten die over het tafereel flitsen geven er een explosief tintje aan.

‘Wegwezen,’ zegt Sylvester.

‘Nee, wacht.’ Ik leg een hand op zijn arm. ‘Kijk eens naar die jongens.’

'Allochtonen die aan het rel schoppen zijn. Wegwezen,' herhaalt hij.

'Hoge nieuws waarde dus.' Ik open het portier.

'Niet doen! Dit kan elk moment uit de hand lopen.'

'Ik wil zien wat daar gebeurt.' Ik gris mijn colbertje van de achterbank, stop mijn telefoon in mijn zak en stap uit.

'Je bent hier niet op gekleed. Doe normaal, Francesca,' dringt Sylvester aan.

Even aarzel ik. Normaal gesproken zou ik niet in een feestelijke jurk en op hoge hakken op zo'n opstootje afgaan. Toch wint mijn journalistieke instinct het in dit geval van Sylvesters protest en mijn voorzichtigheid.

Rustig lopen, geen aandacht trekken, hoe moeilijk dat ook is in deze outfit. Onopgemerkt blijven is een kunst die ik mezelf in de loop der jaren heb aangeleerd en die me veel informatie heeft opgeleverd.

Uit het zicht van de groep loop ik om een heg heen en sluip onder dekking van een rijtje struiken dichterbij. Bijna verlies ik een schoen omdat de hak in de zachte aarde wegzakt. Achter een struik gehurkt zit ik eerste rang. Voor me, op de stoep naast een lantaarnpaal, proberen twee ambulancebroeders iemand te reanimeren. Een agent praat met een jongen die niet ver daarvandaan op de grond zit. Aan de andere kant van de ambulance krijgen zijn collega's steeds meer moeite om de groep opgewonden jongeren ervan te weerhouden het ambulancepersoneel te molesteren. Uit mijn ooghoek zie ik dat Sylvester is uitgestapt en me achternakomt. Laat hij alsjeblieft geen aandacht trekken.

Een van de broeders steekt in een machteloos gebaar zijn handen op en komt overeind. De ander volgt zijn voorbeeld. Bij de toekijkende jongeren lijkt het kookpunt te naderen. Woedende kreten, niet mis te verstane krachttermen. Er wordt geduwd en getrokken, een agent pakt zijn wapenstok. Het werkt als de spreekwoordelijke rode lap op een stier. Opeens vallen er rake klappen. Voor de vier

agenten is de overmacht te groot. De ambulancebroeders worden tegen de grond gewerkt, geschopt en geslagen.

'What the fuck durven jullie te stoppen?' schreeuwt een jongen met een mes in zijn hand. Doorgaan moeten ze, tot onomstotelijk vaststaat dat Khalid niet meer leeft. Ze denken toch niet dat ze dat zelf mogen bepalen? Hardhandig worden ze naast het roerloze lichaam op hun knieën gedwongen en gesommeerd door te gaan met hun hartmassage.

Ik trek me verder terug tussen de struiken en schakel de camera van mijn telefoon in. Een agressieve groep jongeren, ambulancemensen met angst in de ogen - dit moet worden vastgelegd.

Net op tijd denk ik eraan om de flitser uit te zetten. Het oranje schijnsel van de lantaarnpaal geeft het tafereel een sinistere aanblik, die nog zal worden versterkt door de donkere achtergrond. Snel maak ik een paar foto's. Ik schrik omdat Sylvester een hand op mijn schouder legt.

'Te gevaarlijk hier,' fluistert hij. 'Kom alsjeblieft mee.'

'Nog even.'

De agenten blijven bewonderenswaardig kalm. Ze staan naast de ambulancebroeders en praten op de jongeren in. Een agent is naar de surveillancewagen gehold. Om versterking op te roepen, neem ik aan.

'Wat doen jullie hier?'

Een jongen van een jaar of twintig staat opeens aan de andere kant van de heg. Hij draagt een spijkerbroek met daarboven een kort, bruinleren jack. Vanachter rechthoekige brillenglazen nemen zijn ogen ons vijandig op. Zijn houding straalt agressie uit. Sylvester vloekt binnensmonds. Zou het in mijn voordeel werken als ik me bekendmaak als journalist, vraag ik me af. Die gok moet ik maar nemen.

'Ik ben journalist en wilde weten wat er hier gebeurt. We reden toevallig langs.'

‘Een dronken klootzak heeft Khalid en Fouad met zijn auto van de weg gereden,’ klinkt het nors. ‘De hufter is doorgereden.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Journalisten, die heel toevallig langsreden,’ zegt hij tegen een jongen die naast hem is komen staan.

Die neemt ons wantrouwend op. ‘Gedonder met Marokkanen en ze waarschuwen tegenwoordig meteen de pers. Als het uit de hand loopt kun jij natuurlijk zeggen dat de smerissen niet zijn begonnen.’

‘Ik kan ook verklaren dat de smerissen wel zijn begonnen, toch?’ Ik houd zijn blik vast en glimlach liefjes naar hem. Sylvester heeft er gelukkig voor gekozen om zich niet met het gesprek te bemoeien.

‘Ik geloof niet in sprookjes.’ Hij trekt een verongelijkt gezicht. ‘Wij hebben het automatisch gedaan.’ Luisterend steekt hij een vinger op. ‘Daar komt de versterking. Let goed op wat er zo gaat gebeuren.’

Het geloei van sirenes wordt snel luider. Vanaf het kruispunt naderen in hoog tempo koplampen van een overvalwagen en een surveillancewagen. Op slag verliezen de jongens hun aandacht voor ons en lopen terug naar de groep.

De twee wagens stoppen met gierende remmen. Portieren vliegen open, ME’ers met helmen op en getrokken wapenstok springen eruit.

De jongeren hebben een kordon om Khalid en de twee ziekenbroeders gevormd en maken niet de indruk te willen vertrekken. Er worden middelvingers opgestoken, er wordt gescholden en gespuugd. Er komen nog meer jongens aan, op scooters en in auto’s. De sfeer wordt steeds grimmiger.

‘Die zijn per mobiel opgeroepen. Dit wordt een veldslag. Ga alsjeblieft mee,’ dringt Sylvester aan.

Ik maak nog snel een paar foto’s. Daarna proberen we ons achter de struiken onzichtbaar te maken.

De ME'ers hebben zich in slagorde opgesteld. Doorzichtige wapenschilden vormen een glimmende muur. Helmen weerkaatsen het lantaarnlicht. Een ME'er zet een megafoon aan zijn mond. Zijn metalige stem schalt over de omgeving.

'Gaat u alstublieft weg. Laat het ambulancepersoneel zijn werk doen. Ze proberen alleen te helpen. Maak geen problemen, dan hoeven wij niet in te grijpen. Nogmaals: men probeert uw vrienden te helpen.'

De kalmerende toon waarop de oproep wordt gedaan staat in schrill contrast met de dreiging die van de ME'ers uitgaat. Die waren trouwens wel erg snel ter plekke, bedenk ik. De politie heeft kennelijk een uiterst adequaat oproepsysteem.

De jongeren lijken iets te kalmeren. Ze overleggen met elkaar. Een van hen roept iets onverstaanbaars naar de nieuwkomers. De jongen die net met ons heeft staan praten, steekt een hand op en beduidt zijn vrienden achteruit te gaan. Een leiderstype, want hij wordt gehoorzaamd. De grimmige stemming zwakt verder af.

'Dank u wel,' schalt het uit de megafoon. 'Als u naar huis gaat, trekken wij ons terug. Naaste familie van de slachtoffers kan blijven.'

De ME'ers kruipen inderdaad terug in de overvalwagen, de jongens verwijderen zich in groepjes.

'Komt dit nu morgen in de krant?' De jongen in het leren jack staat weer voor ons. Zijn blik is minder vijandig dan zo-even, zijn houding lijkt toeschietelijker. 'Niet echt interessant, toch? MAROKKAANSE JONGEREN NEGEREN PROVOCATIE DOOR DE ME EN TREKKEN ZICH VREEDZAAM TERUG. Wie wil dat nou lezen?' zegt hij op een meewarig toontje. 'Rel schoppend Marokkaans tuig dat auto's in brand steekt, dat is toch veel interessanter?'

'Dacht je? Mensen willen ook wel eens positief nieuws over jullie lezen.'

'En jij gaat dat schrijven?'

Hij kijkt me strak aan, probeert in te schatten in hoeverre ik te vertrouwen ben.

‘Ja. Waarom niet? Blijkbaar ben ik hier niet toevallig langsgereden, maar dan moet ik wel weten wat er precies is gebeurd. Je vertelde net dat de scooter is aangereden door een dronken automobilist. Hoe weet je dat zo goed?’

‘Fouad heeft dat gezegd. Die zat achterop en heeft waarschijnlijk alleen een paar ribben gebroken, hoorde ik net. Hij is meteen na het ongeluk gaan rondbellen.’

‘Kan hij een signalement van de dader en van zijn auto geven?’

‘Ik denk het wel. Daarvoor moet je bij de politie zijn. Voor welke krant werk je eigenlijk?’

‘Ik ben freelancer.’

‘O. Benieuwd of je echt iets positiefs gaat schrijven.’

Ik hoor dat ik zijn wantrouwen nog niet heb weggenomen. ‘Wacht even.’ Ik haal een kaartje uit mijn zak en geef het hem. ‘Mocht je de komende dagen nog iets kwijt willen, bel me dan.’

‘Francesca Rizzardi,’ leest hij hardop. ‘Freelancejournalist.’

Hij draait zich om en loopt weg voordat ik naar zijn naam kan vragen.

‘Tevreden?’ vraagt Sylvester.

‘Wat dacht je?’

‘Dat mag ook wel als je zulke risico’s neemt. Blij dat het zo is afgelopen. Of komt er nog wat?’

Een agent heeft ons blijkbaar met de jongen zien praten en komt op ons af.

‘Mag ik weten wat u hier doet?’ Hij neemt ons met een mengeling van verbazing en achterdocht op. ‘Dit lijkt me niet echt een plek om ’s nachts te gaan wandelen.’

‘We wonen in de buurt en komen net van een trouwfeest toen we die ambulance zagen. Onze auto staat verderop,’ verklaart Sylvester.

De agent draait zijn gezicht in de richting waarin hij wijst.

‘We waren nieuwsgierig naar wat er was gebeurd,’ vul ik aan.

‘En dus bent u maar tussen de struiken gekropen om alles goed te kunnen zien?’ Het ongeloof druipt van zijn gezicht. ‘Mag ik uw legitimatie zien?’

‘Natuurlijk. Alstublieft.’ Sylvester geeft hem zijn rijbewijs.

Hij pakt het aan, draait zich om zodat het licht van de lantaarn er beter op valt en bestudeert het aandachtig.

‘U mag van geluk spreken dat het zojuist niet uit de hand is gelopen,’ zegt hij wanneer hij het teruggeeft. ‘Jullie auto staat daar helemaal verkeerd. Als u onmiddellijk vertrekt zie ik het door de vingers.’

Een dienstkloppertje, dat zo nodig nog een bon voor foutparkeren uitschrijft ook.

‘Zullen we doen,’ zeg ik coöperatief. ‘Klopt het dat die jongens door een dronken automobilist zijn geschept?’

Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Dan weet u meer dan ik. Hoe komt u daarbij?’

‘Dat vertelde de jongen met wie we stonden te praten.’

‘Kent u die?’

‘Nee. We toonden belangstelling en dan hoor je wel eens wat.’

Achter hem is weer een auto gearriveerd. Er komen twee mannen in witte pakken uit. Een van hen heeft een camera bij zich en maakt foto’s van de scooter vanuit verschillende posities. De ander, met een meetlint, zet krijtstrepen op de weg. De agent wordt erdoor afgeleid en vergeet dat hij nog niet naar mijn legitimatie heeft gevraagd. Gelukkig, want die zit in mijn tas in de auto.

‘Gaat u alstublieft naar huis,’ zegt hij.

‘Natuurlijk, agent,’ zegt Sylvester. De politieman loopt weer naar zijn collega’s, Sylvester stapt over de heg.

Ik duw een paar takken van een struik opzij om dezelfde weg terug te nemen wanneer een glinstering op de grond mijn aandacht trekt. Een witzilveren schijfje. Ik buig me ernaartoe en zie vlak naast de cd nog iets liggen. Door de

takken verder opzij te trekken geef ik het licht van de lantaarn vrij spel. Het duurt even voordat tot me doordringt wat ik zie. Dit is een vreemde plek voor een schuiflaatje dat van een laptop of van een computer moet zijn afgebroken. Het schijfje dat erbij ligt zat er hoogstwaarschijnlijk in.

Ik werp snel een blik achterom. Er wordt niet meer op me gelet, behalve dan door Sylvester, die ongeduldig staat te wachten. Alle aandacht is gericht op twee jongens die de broeders van de ambulance ergens van proberen te overtuigen. De woede van de jongens lijkt plaats te hebben gemaakt voor gelatenheid. Het slachtoffer dat net nog op de grond zat, wordt op een brancard getild. Een van de mannen in het wit markeert met krijt de omtrek van het roerloze lichaam dat nog op de stoep ligt. De pogingen om hem te reanimeren zijn dus definitief gestaakt. Hij zal zo wel in een lijkwagen worden afgevoerd.

Hoe komen dat laatje en die cd op deze plek terecht? Voor de struik naast mijn voet zit een hoekige afdruk in de aarde, alsof er een stoeptegel of zoiets is neergekomen. Noem het beroepsdeformatie, maar ik krijg het gevoel dat dit iets met het ongeluk te maken heeft. Ik buk me om het schijfje op te pakken. Lang kan het hier nog niet liggen, want het is bovenop droog terwijl het vandaag flink heeft geregend. Voor het laatje geldt hetzelfde, maar daar ben ik minder in geïnteresseerd. Die dingen kunnen hier heel goed rond het tijdstip van de aanrijding zijn terechtgekomen. Toch kan ik geen logisch verband tussen het schijfje en de aanrijding bedenken. Mocht dat verband wel bestaan, dan ben ik nu bewijsmateriaal aan het verdonkeremanen. Maar ik kan altijd volhouden dat ik van niets wist, besluit ik en ik stop mijn vondst weg in een zak van mijn colbertje.

De brancard met de gewonde jongen erop wordt in de ambulance geschoven. Er staan nog wel jongens toe te kijken als de ambulance wegrijdt, maar van grote

opwinding is geen sprake meer. De mannen in hun witte pakken kunnen ongestoord hun werk doen.

'Ga je erover schrijven?' vraagt Sylvester wanneer we wegrijden.

'Weet ik nog niet. Hoezo?'

'Echt spectaculair is het niet.'

'Omdat het zo is afgelopen? Juist daarom wil ik erover schrijven.'

'MAROKKAANSE JONGEREN NEGEREN PROVOCATIE DOOR DE ME EN TREKKEN ZICH VREEDZAAM TERUG,' citeert hij de jongen van zo-even. 'Dit interesseert niemand, Francesca.'

Zijn toontje ergert me. Daarom houd ik voor me dat ik een cd heb gevonden.

Ik word wakker van lippen die zachtjes de mijne raken. Sylvesters gezicht zweeft boven me met een brede lach erop. Hij is al aangekleed en staat op het punt de deur uit te gaan. Ik heb niet eens gemerkt dat hij is opgestaan en moet dus finaal door de wekker heen zijn geslapen.

Ik glimlach naar hem, sla geuwend het dekbed van me af en rek me omstandig uit. Hij volgt mijn bewegingen met begerige belangstelling.

‘Jammer nou dat je al weg moet,’ kan ik niet nalaten om wat zwoel te zeggen.

Hij vraagt zich serieus af of hij zijn kleren weer zal uittrekken en bij me in bed zal duiken, stel ik tevreden vast. Ik kan hem nog steeds krijgen waar ik hem hebben wil.

‘Ga je straks dat spraakmakende artikel nog schrijven?’ vraagt hij een beetje spottend. ‘Of waren die Marokkaantjes toch te braaf?’

Sylvester appelleert aan het verwachtingspatroon van de gemiddelde krantenlezer. Waarom schrijf ik dáár geen artikel over? Het perspectief van vooroordelen.

‘Wat kijk je opeens ernstig?’

‘Treurig, bedoel je, omdat ik alleen moet ontbijten en een eenzame dag tegemoet ga.’

De verwarring staat op Sylvesters gezicht te lezen.

‘Ik plaag. Ga nou maar, voordat er weer iemand in de fout gaat omdat jij niet voor hem klaarstond.’

‘Dat zou je wél een goed artikel kunnen opleveren.’

‘Hoor je wat je zegt? Vertrouwelijkheid, geheimhouding, daar draait het in jouw werk toch om?’

Hij grijnst en loopt de slaapkamer uit. Als ik even later de deur van het appartement hoor dichtvallen, draai ik me nog een keer om.

Zolang ik Sylvester ken probeer ik erachter te komen wat hem heeft bezield om reclasseringsmedewerker te worden. Ondanks zijn inspanningen recidiveert meer dan de helft van zijn cliënten na kortere of langere tijd. Het zou me nog meer demotiveren dan het baantje dat ik direct na mijn studie had.

Het is bijna zeven jaar geleden, maar ik herinner me nog goed hoe trots ik was toen ik te horen kreeg dat de redactie van een roddelblad mij had verkozen boven meer dan tachtig medesollicitanten. Vol enthousiasme stortte ik me op voor de doelgroep interessante onderwerpen. Ik verdiepte me serieus in BN'ers, glamourfeestjes, foute mannen, beroemde relaties, plastische chirurgie en droomvilla's.

In die periode leerde ik Sylvester kennen. Door zijn nuchtere kijk op het luchtkastelencircuit, zoals hij mijn werkterrein noemde, dienden zich al snel twijfels aan over het nut van al mijn geschrijf, ook al bewonderde hij me omdat ik mijn geld verdiende door met heel veel woorden vrijwel niets te zeggen.

Ik stopte ermee nadat ik een wandelend uithangbord van de plastische chirurgie had mogen interviewen. De vrouw was waar mogelijk al opgevuld, strakgetrokken en ingespoten, maar zag toch kans om steeds weer iets te ontdekken wat voor verbetering vatbaar was. Tussen de ingrepen door figureerde ze in quizzen en ander tv-vermaak, zonder te worden gehinderd door enige kennis van welke zaken dan ook. Een diepte-interview, had ik mezelf voorgenomen, gericht op haar motieven. Het werd een vrije val in de afgrond van totale nietszeggendheid. Voor het eerst zag ik geen mogelijkheid woorden te vinden die het acceptabel beschreven.

Ik wilde schrijven over zaken die er wel toe deden, over het waarom van gebeurtenissen, over de drijfveren van mensen. Helaas had de serieuze journalistiek geen belangstelling voor iemand met mijn referenties. Toch probeerde ik het als freelancer, eerst met rechtbankverslagen, later met artikelen over grote en kleine criminaliteit. Sylvester zit in die wereld, dus laat hij zich wel eens wat ontvallen waar ik verder in kan graven.

Jammer dat Marije, mijn hartsvriendin van de middelbare school, niets loslaat. Ze werkt in de meldkamer van de politie en is dus van veel zaken op de hoogte. We wonen op loopafstand van elkaar, niet omdat we bewust naar een woning in elkaars buurt hebben gezocht, maar omdat dit de enige plek is op redelijke afstand van het centrum waar nog betaalbare woningen te vinden zijn. Een van de voordelen van dicht bij elkaar wonen is dat we een paar keer per week in het park samen kunnen joggen.

Ik draai me om en kijk op de wekker. Kwart over acht. Marije heeft deze week nachtdienst; dan gaat ze pas 's middags slapen en kunnen we eerst een rondje park doen.

Nee, geen zin, besluit ik. Ik rek me nog eens uit en kom dan mijn bed uit. Eerst douchen en dan koffie.

Terwijl ik het warme water over mijn lijf laat stromen, denk ik aan wat de Marokkaanse jongen me vertelde. Een dronken automobilist zou die scooter hebben aangereden. Dat zei althans de duopassagier die het er levend van af heeft gebracht. Hoe kon die zo zeker weten dat het om een dronken bestuurder ging? Die was immers doorgereden? Stom, dat had ik meteen moeten bedenken en vragen.

Nadat ik me heb afgedroogd, loop ik in mijn badjas naar de keuken om koffie te zetten en een glas cranberrysap in te schenken, mijn huismiddeltje tegen blaasontsteking, waar ik de laatste tijd iets te vaak last van heb. Wanneer ik het aan mijn lippen zet, gaat de telefoon.

'Hoi, Francesca. Zin om te gaan joggen?'

Marijes stem klinkt zoals altijd opgewekt. Hoe flikt ze dat toch na een nacht werken? Ik kan een kreun niet onderdrukken.

‘Mag morgen ook? Het is nogal laat geworden vannacht.’

‘Heb je al ontbeten?’

‘Nee.’

‘Ik ook niet. Eerst hardlopen, daarna bij mij thuis ontbijten, oké? Morgen kan ik namelijk niet.’

‘Omdat je zo aandringt,’ zeg ik zuchtend. ‘Even omkleden. Over een kwartier ben ik bij je.’

Iets later dan afgesproken loop ik de hal van haar appartementencomplex in en meld me via de intercom.

‘Ik kom eraan.’

Ze ziet er weer verbazingwekkend goed uit. Ze draagt een grijze legging, die strak om haar slanke benen spant, daarboven een wit shirt, ze heeft haar haren in een paardenstaart, een flesje water in de hand en een opgewekt gezicht zonder een spoortje slaperigheid. En ik heb al moeite met één nachtje doorhalen. Een lichaam past zich blijkbaar aan aan het regelmatig wisselende ritme van dagen en nachtdiensten.

Even later hollen we naast elkaar over asfaltpaden die langs vijvers, bosjes en grasvelden slingeren. Het lijkt een mooie dag te worden. Hier en daar hangt nog nevel boven het water. Eenden dobberen rond met de kop tussen hun veren, wachtend op de eerste wandelaars met brood. Een reiger staart roerloos in het water, zijn snavel in de aanslag. Alleen het achtergrondgeruis van het verkeer op de rondweg herinnert me eraan dat we in een stadspark lopen.

Marije gaat over op wandelpas en kijkt me aan. ‘Was het een leuk feest gisteren?’

‘Gezellig. Ik heb mensen gesproken die ik jaren niet heb gezien. Mijn zus was er ook,’ zeg ik hijgend.

‘Mariella? Hoe is het met haar?’

‘Goed, geloof ik. Sylvester vond haar erg aardig.’